

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. София, 11.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000502422 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 261967 от 14.06.2022г. постановено по гр.д. № № 961/2019г., по описа на СГС, ГО, 16-състав, съдът е уважил частично иск с правно основание чл.52 вр.чл.49 ЗЗД, като е осъдил Столична община да заплати в полза на И. П. П., сумата от 18 000 лв. (осемнадесет хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от травматични увреждания, настъпили в резултат на падане 20.12.2018 г., в гр. София, при пресичане от ищцата на ул. „Чар“ от № 2 към № 1-3, ведно със законната лихва, считано от 20.12.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, а основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 532,95 лв., представляваща сторени деловодни разноски с оглед уважената част от иска.

Със същото решение е отхвърлен иска за неимуществени вреди в останалата му част - за разликата над 18 000 лв. до 26 000 лв., както и този за имуществени вреди за сумата от 40 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, под формата на разходи за медикаменти, във връзка с процесният инцидент, като неоснователни в тази им част.

Присъдени са разноски, като СО е осъдена да заплати на адв. М. Н. - Т. от САК, възнаграждение за адвокат в размер на 1087,63 лв., при предоставена на ищеца безплатна адвокатска помощ, а по сметка на СГС на основание чл.78 ал.6 ГПК сумата 360 лв. – д.т.

По компенсация И. П., е осъдена да заплати на основание чл.78 ал.3 ГПК на СО

сумата от 80,28 лв., представляваща деловодни разноси, както и сумата от 100 лв., възнаграждение за юрисконсулт.

Със същото решение е отхвърлен предявения от Столична община, срещу „Уейст Солюшънс България“ ЕООД ЕИК 831578348, обратен иск с правно основание чл.79, ал.1 333 (отм.) за сумата от 26 000 лв., претендирана като обезщетение за неимуществени вреди и за сумата от 40 лв., претендирана като обезщетение за имуществени вреди, при условие, че застрахователят го заплати на И. П. П., за настъпили в резултат на падане 20.12.2018 г., в гр. София, при пресичане на ул. „Чар“ от № 2 към № 1-3, ведно със законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от 20.12.2018 г., както и за заплащане на сумата от 40 лв., имуществени вреди, като неоснователен.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ответник СО оспорва решението в неговата осъдителна част по отношение на неимуществените вреди, както и изцяло по отхвърления обратен иск. На първо място посочва, че съдът неоснователно и необосновано е приел, че ответникът Столична община е виновно отговорен за причинената злополука на ищцата И. П. П. със своите действия и/или бездействия на определено физическо лице, негов служител, работник или външен изпълнител на когото в мотивите на решението се твърди, че е възложено поддържането на процесното пътно платно на улица "Чар" от №2 към №1 и №3, без да е доказана безспорно вината на СО, видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Твърди, че съдът не е взел в предвид наличието на противоречия в показанията на единствения свидетел доведен от ищцата Б. Г. Б., който изяснява факти и обстоятелства, свързани със самата злополука, описана в исковата молба, като свидетелят уж бил видял от мястото, където се намирал по време на инцидента на разстояние повече от 300 метра от противоположния край в началото на улицата, че ищцата, която се намирала в другия противоположен край на улицата, след като излязла от входа на жилищен блок, започнала да върви по средата на пътното платно на улица "Чар" от №2 към №1 и №3, като изведнъж паднала на пътното платно. Намира, че няма как от такова голямо разстояние да види, какво е причинило падането, като твърдението за наличие на лед, не е доказано от ищцата, въз основа на останалите доказателства по дело, още повече, че съдът е отхвърлил обратния иск, срещу ответника по обратния иск „Еф Си Си България“ ЕООД /“Уейст Солюшънс България“ ЕООД/, след като е приел, че липсва вина по отношение на дружеството, което както пряко, така и косвено доказва, че процесното пътно платно е било отлично почиствено и на него не е имало непочистен сняг, нито лед. От друга страна липсва пряк очевиден процес по възстановяване на ищцата на претърпените от нея неимуществени вреди, като показанията на единствения свидетел, доведен от нея, Б. Б. са косвени, тъй като същият никога не е живял заедно с ищцата, нито е бил неин колега, като логично е тези факти и обстоятелства да се докажат от нейни роднини, които са живели реално с нея, като съпруг, родители или пълнолетни деца, но вероятно, никой от най-близките ѝ роднини, не е поискал да свидетелства за така добре измислената злополука,

описана в ИМ. Счита, че реално се прикрива битов инцидент, вероятно съпроводен със семеен скандал, тъй като в хода на делото се разбрало, че ищцата има съпруг, но същият не е пожелал да свидетелства, поради което намира, че причинения деликт не е по вина на СО, което води до неоснователност и недоказаност на претендираната деликтна отговорност по отношение на ответника. При изслушване на СМЕ, вещото лице д-р Р. М. Д. заявява, че причините за злополуката могат да бъдат, различни, като не може със сигурност да потвърди, че е налице причинно-следствена връзка между злополуката и установената травма. Оспорва размера на присъденото обезщетение като прекомерен, тъй като степента на увреждането не е голяма, пострадалата се е възстановила много бързо в рамките на 30 дни, след което болките изцяло отшумяли в рамките на 2 /два/ месеца и ищцата е била напълно работоспособна, като видно от писмото на работодателя служителката е продължила да работи на същата по естество работа, като моделиер т.е. след злополуката, не е променен характера на нейните трудови задължения, което доказва, че ищцата е продължила да бъде, изцяло обществено и социално активна. Вещото лице д-р Р. М. Д. намира, че степента на увреждането не е голяма, а пострадалата в деня на злополуката е била на 50 години, като прогнозата за възстановяване е напълно благоприятна, тя се е възстановявала много бързо в рамките на 30 дни, след което болките изцяло отшумяли в рамките на 2 месеца, без да са налице остатъчни негативни явления и неудобства.

Отделно от горното посочева, че СГС неправилно и необосновано, не е уважил направеното възражение за съпричиняване от страна на ищцата на основание чл.51, ал.2 ЗЗД, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалата с поведението си е създавала условия и предпоставки за осъществяване на деликта и за настъпване на вреди, като е улеснила механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, независимо дали е действала или бездействала. Тя е нарушила разпоредбата на чл.108, ал.1 и ал.2 ЗДвП, тъй като при наличие на тротоар и липсата на пешеходна пътека, тя се е движела по средата на пътното платно, обратно на посоката на движение на пътни превозни средства и не най-близо до лявата му граница, като по този начин не е внимавала достатъчно, поради което е създавала голяма опасност за своето здраве, като е допринесла изцяло за съпричиняване на вредата, както и за настъпване на деликта. Оспорва основаниято и периода, за който е осъден ответникът Столична община да заплати на ищцата законна лихва за претърпени неимуществени вреди, считано от 20.12.2018г., тъй като законната лихва се определя на основание чл.86, ал.1 ЗЗД от момента на завеждане на иска, спрямо уважената част от главния дълг, а не на основание чл.84, ал.3 ЗЗД, към момента на установяване на вредата.

По отношение на частта, с която е отхвърлен, изцяло предявения от ответника по главния иск Столична община, обратен иск с правно основание чл.219, ал.3 ГПК срещу „А.С.А. БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, към днешна дата след множество преобразувания дружеството „Еф Си Си България“ ЕООД /“Уейст Солюшънс България“ ЕООД/, съгласно сключения договор № С015-РД-55-158/25.03.2015г. и допълнително сключено споразумение с рег.индекс № СОА17-ДГ55-75/02.03.2017г., със СО, която в качеството на възложител е

възложила на изпълнителя да извърши, съгласно чл.1 от договора, ежедневно снегопочистване на всички, пътни платна, тротоар, подлези и спирки на градския транспорт, находящи се на територията на СО-район "Слатина", съгласно офертата и приложенията, които съгласно чл.57 са неразделна част от договора, като видно от съдържанието на чл.7, 14 и 15 от договора, изпълнителят се задължава да изпълни възложената от възложителя работа, срочно и качествено, поради което, счита обжалваното решение за неправилно и необосновано, като първоинстанционният съд е следвало да уважи обратния иск, подаден от СО срещу дружеството изпълнител, поради наличие на солидарна отговорност, между ответника по главния иск и ответника по обратния иск, респ. да отхвърли и главния иск за причинени неимуществени вреди на ищцата срещу Столична община. Моли, в условие на евентуалност, обратният иск да бъде уважен изцяло в размер, с който по главния иск Столична община е осъдена да заплати, причинени неимуществени вреди на ищеца по главния иск, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Въззиваемата страна И. П. П. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Изтъква факта, че определеният от съда размер на обезщетението за неимуществени вреди е правилен и е определен изцяло в съответствие с практиката на САС. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „А.С.А. БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, след множество преобразувания и промяна в наименованието на „Еф Си Си България“ ЕООД /“Уейст Солюшънс България“ ЕООД/, оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението в частта по отхвърления обратен иск.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбата и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 49 вр.чл.45 ЗЗД.

Ищцата И. П. П. твърди, че на 20.12.2018г., около 10.00ч. в гр.София, излизайки от вкъщи и придвижвайки се пеша, пресичайки ул. „Чар“ от № 2 към № 1-3, срещу сладкарница „Кафе на парка“, попада на заледен и покрит със сняг участък на пътя. В резултат, се подхлъзнала и паднала, при което удря силно и травмира таз, опашна кост и лява ръка, и изкълчва глезена си, въпреки че е била с подходящо за сезона облекло и обувки. В болнично заведение е установено, че е счупен долния край на лъчева кост на лява ръка и крайникът е имобилизиран. Предписано е домашно лечение и е издаден болничен лист за 14 дни, впоследствие продължен за още 30 дни. Поддържа, че през целия период освен болки в ръката, е чувствала и болки в левия глезен и таза. От удара на опашната кост не е можела да става и сяда нормално. Ищцата сочи, че и към момента състоянието ѝ не е подобро и чувства спорадични болки и боджежи в ръката, ограничена подвижност и болезненост, които се разпростират по протежението на целия крайник, не може да движи свободно ръката си в китката. Претендира сумата от 26 000 лв., обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи

се в претърпени болки и страдания, ведно със законна лихва от 20.12.2018г., както и сумата от 40 лв. - обезщетение за имуществени вреди, разходи за медикаменти.

Ответникът Столична община оспорва изцяло исквете по основание и размер, като релевира възражение за съпричиняване, изразяващо се в това, че ищцата не е внимавала за своята безопасност, като е пресичала на място пред адресите на № 2 и № 1-3, което не е разрешено за пресичане от пешеходци, поради което е допринесла за деликта.

Трето лице помагач „Еф Си Си България“ ЕООД („Уейст Солюшънс България“ ЕООД) оспорва главния и обратния иск, като счита че не е налице основание за ангажиране на отговорността на Столична община.

Ответникът Столична община предявява обратен иск срещу третото лице, като твърди, че с решение № СО-РД -09-03-102 от 27.06.2014 г. Кметът на СО е обявил открита процедура за възлагане на обществена поръчка, с предмет „Събиране и транспортирана на отпадъци; Почистване и поддържане на улици и други места за обществено ползване на територията на Столична община“, включително и за район „Слатина“. С договор № СО 15-РД -55- 158/25.03.2015г. и допълнително споразумение от 02.03.2017г., СО е възложила почистването и поддържането на улици и други места за обществено ползване на територията на район „Слатина“ на „А. С. А. България“ ЕООД (впоследствие „Еф Си Си България“ ЕООД). Част от офертата, техническо предложение са дейностите по зимно поддържане на улиците, чрез разпръскване на подходящи смеси; механизирано почистване на сняг, ръчно обработване на тротоари, подходи, надлези, спирки на градския транспорт и др. Съгласно чл.8 ал. 3 от договора, всеки ден след осъществен контрол, началникът на районния инспекторат или друго упълномощено лице, съвместно с представители на изпълнителя, изготвя ежедневен констативен протокол за изпълнените дейности и го верифицира с данните от GPS системата. Видовите и количеството на неизпълнените дейности, съобразно съобщение за неизпълнение, се отразяват в ЕКП и е основание за налагане на санкции. Претендира, в условие на евентуалност, обратният иск да бъде уважен изцяло в размер, с който по главния иск Столична община бъде осъдена да заплати, причинени неимуществени вреди на ищеца по главния иск, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът по обратния иск „Уейст Солюшън България“ ЕООД оспорва исквата молба по основание и размер, като сочи, че не е налице виновно поведение в качеството му на изпълнител по договора за обществена поръчка. Възразява относно размера на претендираното обезщетение, като счита, че е предявено в завишен размер. Твърди, че е изпълнявал надлежно вменените му по договора задължения за почистване на пътното платно.

От фактическа страна се установява, че на 20.12.2018г., около 10.00ч. в гр.София, ищцата имала среща със свой приятел, а именно свидетеля Б. Г. Б., в сладкарница „Кафе на парка“, намираща се на около 300 метра от входа на жилищния блок, в който живее. Излизайки от вкъщи и придвижвайки се пеша, пресичайки ул. „Чар“ от № 2 към № 1-3, тя

попада на заледен и покрит със сняг участък на пътното платно, поради което се е подхлъзнала и паднала. При падането се подпряла на ръката си и така се получава фрактура на долния край на лявата лъчева кост.

Горното се установява въз основа на събраните гласни доказателствени средства, а именно - показанията на св.Б. /приятел на пострадалата и пряк очевидец/, разпитан в о.с.з. на 22.11.2021г., които съдът кредитира изцяло като логично обосновани и вътрешно непротиворечиви.

Същият заявява, че в деня на инцидента видял И. да излиза от входа и да тръгва да пресича улицата, за да стигне до него (имали са уговорка да купуват подаръци за Коледа), като в този момент паднала на заледения участък на ул. „Чар“, на пътното платно, точно срещу нейния вход. На няколко места на улицата се е било изчистило само, но все още е имало доста заледени участъци по улицата. Ищцата била със зимни кафяви обувки. Изпитвала болка, ударила си таза и ръката, а свидетелят лично я е закарал до Пирогов. След инцидента били заедно на Коледа и затова знае, тъй като ищцата е дизайнер и не можела да работи, заради травмата в ръката. Впоследствие лекарите открили заболяване в главата и затова е претърпяла сложни операции. Посочва, че ищцата е майка на пет деца и след травмата доста се е променил начина ѝ живота след падането, още повече от февруари месец на 2019г., когато разбрала за други здравословните проблеми. Била счупена ръката ѝ като имала натъртване на таза, а след като свалила гипса, ръката все още не е била добре. Започнала отново да работи, но не била пълноценна, тъй като имала болки (в тази насока са и представените на л.211 писмени доказателства от работодателя на ищцата).

От заключението по допуснатата съдебно-медицинска експертиза, депозирано на л.228 от делото, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че вследствие на претърпяната злополука е получила фрактура в областта на долния край на лявата лъчева кост - закрито, наложило поставяне на гипсова имобилизация, причинило ѝ трайно затруднение на движенията на ляв горен крайник за срок по - дълъг от 30 дни; **контузия в областта на таза (опашната кост), навяхване на лява глезенна става.** Причинените болки и страдания са най-интензивни непосредствено след травмата, след поставяне на гипсова имобилизация на лява гривнена става за 30 дни; в първите 10-15 дни и в началото на раздвижването. Възстановителният период е около два месеца, като за в бъдеще, при натоварване, промени на времето са възможни болка и дискомфорт. Обоснован е извод, че през първия месец на имобилизацията и в началото на раздвижването пострадалата е имала затруднение в битовото си обслужване и нарушение на обичайния ритъм на живот. Вещото лице е посочило, че болките и страданията, причинени на ищцата са били най- интензивни непосредствено след травмата и в началото на раздвижването.

Видно от решение № СО-РД -09-03-102 от 27.06.2014 г. Кметът на СО е обявил открита процедура за възлагане на обществена поръчка, с предмет „Събиране и транспортирана на отпадъци; Почистване и поддържане на улици и други места за обществено ползване на територията на Столична община“, включително и за район „Слатина“. С договор № СО 15-

РД -55- 158/25.03.2015г. и допълнително споразумение от 02.03.2017г., СО е възложила почистването и поддържането на улици и други места за обществено ползване на територията на район „Слатина“ на „А. С. А. България“ ЕООД (впоследствие „Еф Си Си България“ ЕООД). Част от офертата, техническо предложение са дейностите по зимно поддържане на улиците, чрез разпръскване на подходящи смеси; механизизирано почистване на сняг, ръчно обработване на тротоари, подходи, надлези, спирки на градския транспорт и др. Съгласно чл.8 ал. 3 от договора, всеки ден след осъществен контрол, началникът на районния инспекторат или друго упълномощено лице, съвместно с представители на изпълнителя, изготвя ежедневен констативен протокол за изпълнените дейности и го верифицира с данните от GPS системата. Видовите и количеството на неизпълнените дейности, съобразно съобщение за неизпълнение, се отразяват в ЕКП и е основание за налагане на санкции. За този ден и място конкретно няма наложени санкции на третото лице, поради което СГС е направил извод, че обратният иск е недоказан и като такъв го е отхвърлил.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно нормата на чл.49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него, при или по повод изпълнението на работата. В този смисъл отговорността на ответника има обезпечително - гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица.

Предявен е иск по чл. 49 вр.чл.45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на неправомерно бездействие, изразяващо се в ненадлежно почистване на пътното платно, а не на прилежащ тротоар пред жилищна сграда. САС констатира, че претърпените от пострадалата вреди подлежат на обезщетяване на основание чл.49 ЗЗД, доколкото са свързани с човешка дейност по почистване и отстраняване на заледяване в района на общински парк, който безспорно е публична общинска собственост.

“При деликта, когато едно лице действа и от това действие последват вреди, то дължи обезщетение, ако действието му е противоправно, като вината се предполага. Когато едно лице бездейства и от това бездействие последват вреди, то дължи обезщетение, ако не е предприело действията, които е било длъжно да извърши. Предприело ли е с дължимата грижа предписаните от закона действия, лицето не отговаря за вреди, дори тези действия да не са дали очаквания резултат. Държавните органи, в т.ч. общините са длъжни да изпълняват правомощията си, защото така те постигат целта на закона - добро управление на съответните обществени процеси. Когато общината не предприеме предписано от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа и от това настъпят вреди, тя дължи обезщетение. Ако предписаното от закона действие е предприето с дължимата грижа и въпреки това настъпят вреди, общината не дължи обезщетение.”, /в този смисъл решение № 488/07.02.2012г. по гр.д.№ 899/2010г. по описа на ВКС, IV Г.О., постановено по чл.290 ГПК/

Дали от събраните по делото доказателства може да се направи извод за противоправно бездействие на ответника, предполагащо отговорността му за вредите от станалия инцидент, е въпрос от съществото на спора. В други решения на ВКС се приема, че **когато законът определя изискуемия резултат, който общината следва да постигне и щом в крайна сметка не го е постигнала чрез създадената от нея организация, е налице бездействие, което е противоправно и при настъпване на вреди, тя носи отговорност.**

СГС е приел, че процесната част от пътното платно е част от инфраструктурната мрежа, а нормата на чл.30 ал.4 ЗП възлага в тежест на Общината контрол върху изграждането, поддържането и ремонта и почистването.

Настоящата съдебна инстанция споделя горния извод по следните съображения:

Разпоредбата на чл.30 ал.4 и чл.31 ЗП задължава лицата, които стопанисват пътя, да го поддържат в изправно състояние, да сигнализируют незабавно препятствията по него и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Наличието на заледен пътен участък, независимо дали е на тротоара или на пътното платно /където в случая е станал инцидента/ представлява неосигуряване на условия за безопасно движение по пътищата, съответно неизпълнение на задълженията на общината и съобразно приетото в практиката на ВКС от гледна точка на деликтната отговорност, посоченото деяние представлява противоправно бездействие и ангажира отговорността на общината по реда на чл.49 ЗЗД. В постановено по реда на чл.290 ГПК решение от 11.04.2018г. по гр. д. № 1676/2017г., IV г.о. на ВКС се приема, че "стопанинът на пътя по основното му направление отговаря за проектирането на организацията на движението, за изпълнението и поддържането и на кръстовища, в които се пресичат, разделят или събират на едно ниво пътища с различни стопани", а съгласно §1, т.1 от ДР на Нар.№ 1/17.01.2001г. за организиране на движението по пътищата, "стопанин на пътя" е собственикът или администрацията, която управлява пътя, т.е. в случая общината. Доколкото в хипотезата на чл.49 ЗЗД не се изисква да се установи пълно и главно виновните действия на кое конкретно физическо лице, натоварено да поддържа в изправност и безопасност пътния участък, са в причинно-следствена връзка с настъпилото увреждане, съдът при съобразяване с така даденото разрешение в трайната практика на ВКС правилно е счел, че в конкретния случай са налице всички предпоставки, ангажиращи отговорността на СО при условията на чл.49 ЗЗД. Общинските пътища, в т.ч. всички общински паркове съставляват публична общинска собственост - чл.8 ал.3 вр.чл.5 ал.1 т.2 ЗП. Съгласно чл.11 ЗОС, имоти и вещи - общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината, съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин, а съгласно чл.31 ЗП, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Почистването и поддържането на пътното платно в района Слатина е задължение на СО, без оглед на това на кого конкретно е възложена тази дейност, а настъпилите вреди в резултат на бездействието на Общината да контролира правилното, редовно и надлежно снегочистиране от страна на третото лице-помагач, ангажира отговорността ѝ по чл.49 ЗЗД. Мястото е част от градската среда, пътното платно е с обществено предназначение и

предвид свободния достъп до него, се е налагало предприемане на обезопасителни мерки по цялата повърхност. Задължението за обезопасяване се извежда от общото задължение да не се вреди другиму с оглед местонахождението, свободния достъп на пътни превозни средства и хора и обичайното преминаване по това място на пешеходци, тъй като отсреща се намира кафене, към което именно тя се е насочила.

На основание чл.64 ал.3 ЗУТ общината е задължена да изгражда, поддържа и ремонтира за своя сметка поземления участък, в който е настъпил инцидента - като част от уличната инфраструктура. Задължение на всяка община е да поддържа уличната мрежа в града като нейна общинска собственост в изправност, да сигнализира незабавно за препятствия или други опасности по него и да ги отстранява в най-кратък срок, съгласно разпоредбата на чл.167 ал.1 ЗДП.

С оглед на това с проявеното бездействие от длъжностни лица на ответната община, същата не е изпълнила задълженията си да организира безопасно движение по улиците. Налице е пряка и непосредствена причинна връзка между бездействието на служителите на общината, изразяващо се в неупражнен контрол върху дейността на третото лице-помагач, настъпилия деликт и причинените в резултат на него вреди, поради което следва да бъде ангажирана отговорността ѝ.

Претърпените от ищцата вреди са в пряка причинна връзка с бездействието на лицата, на които е било възложено от ответната община упражняване на надзор и снегопочистване, поради което са причинени по повод възложената им работа. Установява се по безспорен начин от показанията на свидетеля, че мястото на инцидента е било непочистено и небезопасено, че увреждането вследствие на злополуката е в пряка причинна връзка с бездействието на ответника, изразяващо се в непочистване на платното от залежавания в зимния период от време - 20.12.2018г. малко преди Коледа.

Неоснователно е релевираното възражение за съпричиняване от страна на пострадалата, изразяващо се в неправилното ѝ пресичане на пътното платно на място, необозначено за целта. Подобно твърдение би имало значение при деликт от ПТП, но е правно ирелевантно към предмета на доказване. Освен това общината по правило почиства именно пътното платно, за да се избегнат катастрофи между пътни превозни средства, а почистването на тротоарите е оставено на живущите в блока. Следователно с аргумент от още по-силно основание и предвид по-високата степен на обществена опасност от ПТП, СО е длъжна да упражнява контрол при почистване на платното.

Неоснователно е и второто възражение за съпричиняване, изразяващо се в наличието на тежко заболяване, довело до загуба на равновесие и падане от страна на пострадалата. Заболяването датира от 2019г., а инцидента е от 2018г. т.е. преди изобщо ищцата да разбере за него.

Неоснователно е и възражението, че единственият разпитан свидетел, не живее съвместно с ищцата и респ. не е пряк, а само косвен свидетел на нейното реално възстановяване. Показанията се кредитират изцяло именно защото той не е заинтересован по смисъла на

чл.172 ГПК.

ПО РАЗМЕРА:

Справедливото обезщетяване, каквото изисква чл.52 ЗЗД, на всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице е във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. В съответствие именно с трайната практика на ВКС съдът е присъдил обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, които се дължат именно поради необходимостта пострадалият да бъде компенсиран в най пълна степен за вредите. В този смисъл е и даденото разрешение в задължителната практика на ВКС / по смисъла на т. 2 от ТР № 1/2009 г. на ОСГК и ТК на ВКС/ в решение от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г., решение от 09.06.2010 г. по гр. д. № 1091/2009 г. на ВКС и решение от 20.12.2010 г. по гр. д. № 1889/2009 г. на ВКС.

По отношение размера на претърпените от ищцата неимуществени вреди съдът, определяйки същите по справедливост, съобразно нормата на чл.52 ЗЗД, предвид възрастта на пострадалата - 50 години към 2018г., икономическата конюнктура в страната за 2018г., факта, че е получила една средна телесна повреда и две леки такива, която не е наложила оперативна интервенция с поставяне на метална остеосинтеза, а само носене на гипс, че обичайният период на възстановяване е **около 2 месеца, че** прогнозата за възстановяване е напълно благоприятна, като ищцата се е възстановявала много бързо в рамките на 30 дни, след което болките изцяло отшумяли в рамките на 2 /два/ месеца, като след това е била напълно възстановена и работоспособна, без да са налице остатъчни негативни явления и неудобства, като видно от писмото на работодателя служителката е продължила да работи на същата по естество работа, като моделиер, след злополуката, не е променен характера на нейните трудови задължения, т.е. тя е продължила да бъде, изцяло обществено и социално активна.

Затова САС счита че тази претенция правилно е уважена в размер от 18 000 лв., предвид характера на претърпените неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на настъпването им. В останалата отхвърлителна част до претендирания размер от 26 000 лв. Решението е влязло в сила и е недопустимо влошаване положението на жалбоподателя.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде потвърдено в обжалваната осъдителна част по главния иск.

ПО ОБРАТНИЯ ИСК :

Предмет на обратния иск са регресните права на една от страните против третото лице помагач, спрямо които права предметът на първоначалния иск е преюдициален.

Правопораждащите факти по първоначалния и тези по обратния иск могат да произтичат, както от едно и също правоотношение, така и от различни, но намиращи се в причинна връзка правоотношения. Съгласно практиката на ВКС по чл. 290 ГПК /решение по т.д. № 877/2010 г. на II т.о. решение по т.д. № 814/2009 г. на I т.о./, по своята правна характеристика

предявяването на обратен иск по реда на чл.219 ал.3 ГПК съставлява последващо обективно съединяване на искове при условията на положителна евентуалност. Обратният иск на ответника срещу третото лице - помагач подлежи на разглеждане по същество само при уважаване на иска на ищеца против ответника и само до размера, до който първият иск е уважен. Касае са за специална хипотеза на евентуално съединяване на искове не по почин на ищеца, при който условието, за да настъпят процесуалните предпоставки за произнасяне по него, е уважаване на главния иск, като неговите граници са и граници на обратния иск. В този смисъл е бил формулиран и петитумът на предявения по делото обратен иск - третото лице помагач да бъде евентуално осъдено да заплати изцяло сумата, за която СО бъде осъдена, ако бъде осъдена и след като заплати присъденото по предявения срещу него иск обезщетение за вреди. Ето защо и като взе предвид, че се е сбъднало вътрешно-процесуалното условие, САС намира, че този иск следва да бъде уважен.

Налице е договорно правоотношение между СО и третото лице-помагач по силата на сключения договор № С015-РД-55-158/25.03.2015г. и допълнително сключено споразумение с рег.индекс № СОА17-ДГ55-75/02.03.2017г., по силата на което СО, в качеството на възложител, е възложила на изпълнителя да извърши, съгласно чл.1 от договора, ежедневно снегопочистване на всички, пътни платна, тротоари, подлези и спирки на градския транспорт, находящи се на територията на СО-район "Слатина". След като бе доказано пълно и главно, че пътното платно е било заледено /все още и на определени места/, поради което ищцата се е подхлъзнала и паднала, третото лице е във виновно неизпълнение на договорно поетите задължения.

Предвид изложеното, като е приел, че в конкретния случай не съществува зависимост между правопораждащите факти по първоначалния и обратния иск и неизпълнението на задължението на Общината да наложи санкции за неизпълнение се намира в пряка причинна връзка с твърдяното неизпълнение на третото лице-помагач по отделно правоотношение, СГС е постановил неправилно и необосновано решение в тази част. Очевидно е налице виновно неизпълнение на снегопочистващата фирма, на която СО е възложила тази дейност за район Слатина след надлежно проведена обществена поръчка и сключен договор за възлагане. След като ищцата се е подхлъзнала и паднала, не е необходимо изрично писмено налагане на санкция от страна на възложителя СО за конкретния ден, доколкото това е само правомощие в полза на СО, а не и задължение. Именно затова и доколкото отговорността на СО е безвиновна и гаранционна, тази на прекия причинител, следва да бъде ангажирана в същия обем и доколкото и след като СО плати обезщетение в полза на ищцата, при което ще възникне вреда, под формата на претърпяна загуба, за възложителя.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от общо 18 000 лв., като жалбата е частично основателна досежно обратния иск /18 000 лв./

На осн.чл.78 ал.3 ГПК СО дължи в полза на въззиваемата страна направените по делото разноски, но такива няма и не следва да се присъждат. На осн.чл.38 ал.2 ЗА в полза на адв.М. Н.-Т. член на САК, следва да се присъди адв.възнаграждение за оказано безплатно

процесуално представителство пред въззивна инстанция, в размер на 1284 лв. с вкл.20% ДДС, тъй като са ангажирани доказателства за регистрация по ЗДДС.

По обратния иск, който е уважен до 18 000 лв., третото лице-помагач дължи в полза на СО направените разноси, съразмерно на уважената част от иска, както следва: пред първа инстанция общо направени разноси в размер на 1301.60 лв. от които дължими са само 901.10 лв.

На осн.чл.78 ал.1 ГПК „Уейст Солюшънс България“ ЕООД ЕИК 831578348 дължи в полза на СО направените по делото разноси пред въззивна инстанция, в размер общо на 720 лв./платени д.т./, съгласно списък по чл.80 ГПК. На осн.чл.78 ал.8 ГПК се дължи юрисконсултско възнаграждение в полза на СО, в размер на 300 лв. за първа инстанция, както и 300 лв. за въззивна инстанция или общо 600 лв.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261967 от 14.06.2022г. постановено по гр.д. № № 961/2019г., по описа на СГС, ГО, 16-състав **В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения обратен иск от СО срещу „Уейст Солюшънс България“ ЕООД ЕИК 831578348 за заплащане на сумата от 18 000 лв. (осемнадесет хиляди лева), като вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Уейст Солюшънс България“ ЕООД ЕИК 831578348 /старо наименование „А. С. А. България“ ЕООД (впоследствие „Еф Си Си България“ ЕООД) гр.София, ул.Латинка № 7, ет.4, ап.12, чрез адв.А., **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА Столична Община** сумата от 18 000 лв. (осемнадесет хиляди лева), представляваща обезщетение за причинени вреди от виновно неизпълнение на договор № СО 15-РД -55- 158/25.03.2015г. и допълнително споразумение от 02.03.2017г., за почистването и поддържането на улици и други места за обществено ползване на територията на район „Слатина“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.12.2019г./датата на депозиране на обратния иск/ до окончателното ѝ изплащане, **ПРИ УСЛОВИЕ, че СО изплати горепосочената сума от 18 000 лв. в полза на И. П. П., ЕГН *****.**

ПОТВЪРЖДАВА решението **в обжалваната осъдителна част** по главния иск и в отхвърлителната част по обратния иск за разликата над 18 000 лв. до 26 000 лв.

ОСЪЖДА Столична община, адрес: гр. София, ул. „Московска" № 33, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** адв. М. Н. - Т. от САК, гр. ***, ул. „****“ № ***, ет.***, възнаграждение за адвокат в размер на 1284 лв./хиляда двеста осемдесет и четири стотинки/, адв.възнаграждение за оказано безплатно процесуално представителство пред въззивна инстанция, на основание чл.78 ал.1 ГПК вр. чл.38 ал.2 ЗА.

ОСЪЖДА „Уейст Солюшънс България“ ЕООД ЕИК 831578348 /старо наименование „А. С. А. България“ ЕООД (впоследствие „Еф Си Си България“ ЕООД) **ДА**

ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА Столична община, адрес: гр. София, ул. „Московска" № 33, сумата от 901.10 лв./деветстотин и един лева и десет стотинки/ направени разноси пред първа инстанция, както и 720 лв./седемстотин и двадесет лева/ направени разноси пред въззивна инстанция, както и сумата от общо 600 лв./шестстотин лева/ юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

В необжалваната отхвърлителна част по главния иск решението е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____